

Нели К.

Нели
и
Принцеса

Дневникът

Издателство „Фют“

Нели К. + Ева Хиртайс

При писането на стълбищния си дневник Нели К. (сиреч Нели Кусурчева) ползва професионалната помощ на Ева Хиртайс, която като дете също най-много обичала да рисува и да пише. По онова време обаче, за разлика от Нели, тя рядко успявала да отметне по повече от пет страници наведнъж. След като завършила литература и няколко години работила в различни издателства, превърнала писането в своя (обожавана!) професия.

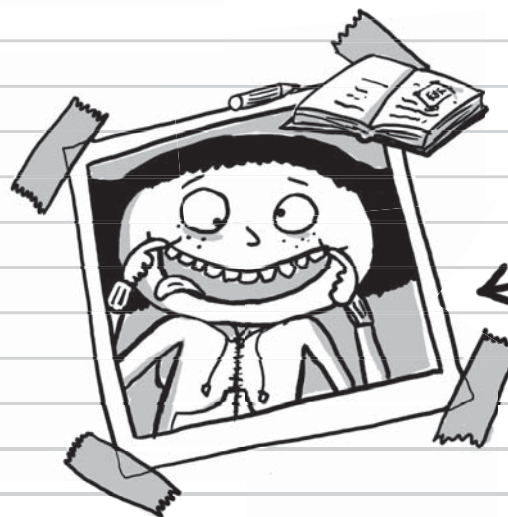
Тереза Строжик

е илюстраторът на дневника на Нели К. Тя още от дете постоянно рисува, чете или гледа телевизия - най-вече анимационни филми! Затова когато пораснала, се записала да учи „Анимация“. Родена е и живее в Берлин, където днес работи на свободна практика като илюстратор и режисьор на анимационни филми.

Нели и Принцеса

Дневникът

Най-жестоката ми
гримаса!

Една история на Нели К., разказана от Ева Хиртайс,
с илюстрации от Тереза Строжик

Неделя, 18 август

☆ Желание на деня:

Да имам рожден ден скоро!

Най-добре ще е всеки ден да имам рожден ден!

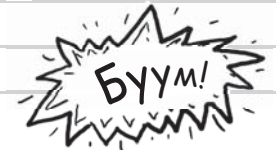

1. Така всеки ден ще пораствам с по цяла една година.
2. Тате ще ми свири на ушенце, а мама и Ернестине ще му пригласят. Или по-скоро ще му срещугласят. Защото звучат ето така:

Честит рожден Тутурурууу!
Тутурурууу, ден на теб,
Чес-Тутурурууу ден, мила Не-ТУРУРУРУУУ-ли,
Честит рожден ден на Тутурурууу!

3. Ще имам тържество, на което аз ще съм звездата и всички ще искат да седят до мен.
4. Ще получавам ПОДАРЪЦИ до пръсване.

Author: Nelli Emm

Original Title: **Nelli und Prinzessin. Die Sache mit dem Treppenhaus-Tagebuch**

With illustrations by Teresa Stroyk

©2014 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany

www.arena-verlag.de

Through Anthea Agency

Нели и Принцеса. Дневникът

© Издателство „Флюм“, 2018

Автор Ева Хирмайс

Илюстрации Тереза Строжик

Превод Мила Петрова Георгиева

Редактор Албена Раленкова

c/o Anthea Agency, София

ISBN 978-619-199-361-1

След рождения си ден винаги имам много работа, защото трябва да разпределям подаръците:

Суперподаръци

Средна ръка подаръци

Смотани подаръци

Така прави и сестра ми Ернестине. Този дневник например ѝ беше подарък за Коледа от дядо. Известно време дневникът стоя в купчината със смотаните ѝ подаръци. След това Ернестине ми го подари.

Тя самата предпочита да си пише в някакъв блог. В интернет. За да може да си споделя с целия свят - така ми обясни.

Не знам как можеш да си пишеш в сграда. Ама никой и пет пари не дава за този неин блог!

Животът на Ернестине всъщност е тооолкова скучен.

От отегчение чак ми се накъдриха ноктите на краката.

Бляк, изглеждат страшно противно!

А иначе имам много хубави крачета.

Искате ли да ги видите?

Момент - да ги щракна.

Позволете да ви
представя **моя крак!**

(И това ми е подарък
за рождения ден.
Фотопаратът, де.
Крака вече си го имах.)

Отначало и аз захвърлих дневника в купчината със смотаните подаръци. Точно върху цигулката половинка от тате. На кого му се занимава с писане на дневник?! Пък и защо да го правя? Така и така знам всичко, което ми се случва. Нали самата аз го преживявам. Накрая обаче все пак измъкнах дневника от купа с цигулката, защото ми просветна - щом Ернестине го може, защо аз да не мога!

Ще си вода дневник!

Но не някакъв си таен дневник. Неее! Искам целият свят да може да го чете, за да няма сърдити.

Можете да четете ти и ти, и ти, и Удо от партера, и близначките Сюзан и Алина, и госпожа Грабовски, и госпожа Дице.

Защото **МОЯТ** живот е невероятно вълнуващ.

Животът ми е

страхотен!

И затова реших да

оставям дневника

си на стълбището,

точно под

пощенските кутии.

Оставих го на

стълбището... **Апро-поп!**

"Апро-поп" ... Добре де, „апропо“ е и означава, че се каниш да кажеш още нещо по въпроса. Хрумна ми и друго.

Можете да ми оставите и подарък,

ако искате. Аз поне искам.

Рожденият ми ден беше преди няколко седмици, но това няма значение. Знаете ми адреса:

Нели Кусурчева

ул. „Паркова алея“ 27, етаж 4 - най-горе

Ако се засмяхте на името ми:
моля, сега временно
затворете дневника ми и се
фраснете с него по главата.

Няма нужда да звъните. Просто оставете подаръка
пред вратата.

Понеделник, 19 август, мноооого рано

Желание на деня: Най-накрая да започнем
училище!

Навън още не е съмнало,
но аз вече съм будна.

И място не мога да си
намеря от вълнение.

Започваме училище!

А това означава, че
започвам цял един

10

нов живот - като третокласничка! Вече ще съм
от големите в училище. Остава само набързо:

Да си среша косата.

Да си измия зъбите
(и то хубаво).

Да си изям сандвича.

Да си изпия чая.

Да си взема учебника
по математика.

И да не
си забравя
фотоапарата!

Накрая целувам по бузата тате и мама и тръгвам.

Вечерта

По-рано днес писах, че нямам търпение да започнем
училище. Ама че щуротия! Никога повече не искам
да стъпвам там!

Защо ли? Защото! Заради Охтони!

Сега ще ви разкажа всичко точно както се случи:
Обикновено Ернестине ме изпраща до училище.

11